

DE REUZENPERZIK

Fragment uit hoofdstuk 1

De eerste vier jaren van James Henry Trotters leven waren heel gelukkig. Hij woonde rustig met zijn moeder en vader in een mooi huis aan de zee. Er waren altijd veel andere kinderen met wie hij kon spelen en er was een strand waarover hij rond kon rennen en de oceaan om in te poedelen. Het was een heerlijk leven voor een kleine jongen.

Maar toen de vader en de moeder van James op zekere dag naar Londen gingen om te winkelen, gebeurde daar iets verschrikkelijks. Ze werden plotseling allebei opgevreten (midden op de dag, denk je eens even in, en in een drukke straat) door een heel grote, woedende neushoorn die uit de Londense Zoo was ontsnapt.

Nou, dat was, zoals je wel begrijpen zult, een akelige belevenis voor twee van zulke aardige ouders. Maar op de lange duur was het voor James heel wat akeliger dan voor hen. Al hun moeilijkheden waren in een wip voorbij. Ze waren precies in vijfendertig seconden dood en foetsie, maar wat die arme James betreft, die was nog springlevend en daar stond hij nu, plotseling alleen en bang in een grote onvriendelijke wereld. Het lieve huisje aan de zee was onmiddellijk verkocht en het jongetje dat alleen maar een koffertje bij zich had met een pyama en een tandenborstel, werd weggestuurd en moest bij zijn twee tantes gaan wonen.

Ze heetten tante Spons en tante Spijker en het spijt me om het te moeten zeggen, maar echt, het waren alletwee afschuwelijke mensen. Ze waren egoïstisch en lui en wreed en van het begin af aan begonnen ze de arme James te slaan, vaak zonder enige aanleiding. Ze noemden hem nooit bij zijn werkelijke naam, maar zeiden altijd 'jij misselijk ondier' tegen hem of 'jij smerige lastpost' of 'jij akelig creatuur' en ze gaven hem nooit eens speelgoed om mee te spelen of prentenboeken om in te kijken.

(Roald Dahl)